

Afrontar la realitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

El Sant Pare en el missatge de Quaresma d'enguany ens fa una indicació per a aquest temps litúrgic: «No refugiar-se en una religiositat feta d'esdeveniments extraordinaris, d'experiències suggestives, per por d'afrontar la realitat, amb les seves fatigues quotidianes, les seves dificultats i les seves contradiccions.» Efectivament, si hi ha quelcom clar en l'autèntica vida cristiana és el principi de realitat. Ser deixeble de Crist no significa pas abocar-se a un món purament ideal i, per tant, irreal, sinó seguir Crist en la quotidianitat. Fins i tot el concepte de *fuga mundi*, que vol dir aïllar-se dels costums mundans i que s'aplica sobretot a la vida monàstica en el que aquesta comporta d'apartar-se del món, no cerca pas una vida tancada a la societat, sinó viure en profunditat el seguiment de Crist, per al bé de l'Església i del mateix món, al qual tots pertanyem. A qualsevol cristià, sigui quina sigui la seva vocació, se li demana de viure en el món però sense ser del món. La «mundanitat», que significa deixar-se portar pels criteris de moda i per les ideologies dominants que contradiuen l'Evangeli, no és pròpia del veritable deixeble de Crist.

El cristià no entén la seva relació amb Déu com una bombolla en què es refugia enfront dels problemes quotidians

La Quaresma és un temps propici per a endinsar-nos més i més en les conseqüències de ser deixebles de Crist en la nostra realitat. Recordem aquelles paraules de Jesús: *Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi* (Mc 8,35). La creu és el distintiu del cristià. No solament perquè ens acompanya en els nostres habitatges i llocs de treball, i fins i tot la portem penjada al coll, sinó que l'hem de fer nostra en la manera de viure i d'acarar

la realitat. Jesús convida els seus deixebles a prendre la creu de cada dia per a seguir-lo. Prendre la creu significa afrontar la nostra realitat amb els problemes que aquesta comporta, tant els personals, com els familiars, com els socials i eclesials. El cristià no entén la seva relació amb Déu com una bombolla en què es refugia enfront dels problemes quotidians, sinó com posar davant el Senyor i la seva Paraula la pròpia quotidianitat, amb tot el que inclou de joia i de tristesa, de gaudi i de dificultat. La trobada amb el Senyor ens dona, certament, la gràcia per a prendre la creu i seguir-lo, aportant caritat, perdó, servei, joia, esperança. Comptat i debatut, mai no hem de fugir de la realitat, ans afrontar-la amb la força de la creu de Jesucrist.

